# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České obchodní inspekci, Inspektorát Jihočeský a Kraj Vysočina,** se sídlem České Budějovice, Mánesova 3a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2011, č. j. 10 Na 963/2011 - 7,

**takto:**

**I.** Řízení **se zastavuje.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích odmítl podání žalobce ze dne 4. 8. 2011, kterým žalobce brojil proti postupu žalované při vyřizování jeho požadavku, mj. *„po sdělení informace týkající se blíže neurčeného aplikovaného právního předpisu“*. Krajský soud zhodnotil, že podání stěžovatele bylo po obsahové i věcné stránce nesrozumitelné a nemělo náležitosti vyžadované právní úpravou. Proto žalobce vyzval k jejich odstranění usnesením ze dne 15. 8. 2011, č. j. 10 Na 963/2011 – 2, a stanovil mu k tomu lhůtu 10 dnů. Žalobce tuto povinnost nesplnil, pouze podáním ze dne 5. 9. 2011, imperativně žádal soud o doplnění zaslaného usnesení o další náležitosti.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na konkrétní zákonný důvod. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který jako jediný dopadá na případy přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Posuzováno dle obsahu, stěžovatel namítá, že jeho podání bylo meritorně projednatelné (jednoznačně šlo o žalobu proti nečinnosti) a jeho evidováním v rejstříku *Na* byl stěžovateli odňat zákonný soudce. Dále brojí proti procesnímu postupu krajského soudu při odstraňování vad jeho podání; postup soudu považuje za nekompetentní a zaujatý. Nadto vznáší i další námitky, jež se týkají věcného posouzení věci, ty však nejsou, bez ohledu na dále uvedené, relevantní, neboť žaloba byla odmítnuta před meritorním přezkumem.

Nejvyšší správní soud se nejprve, před meritorním posouzením věci, zabýval tím, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž může řízení o kasační stížnosti proběhnout a zjistil, že stěžovatel za podanou kasační stížnosti nezaplatil soudní poplatek.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti; dle § 7 odst. 1 citovaného zákona se stal soudní poplatek za podání kasační stížnosti splatný okamžikem jejího podání. Soudní poplatek za kasační stížnost činí, dle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5000 Kč.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Stěžovatel již podáním adresovaným Krajskému soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2011 požádal o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení zástupce. O této jeho žádosti, v důsledku přechodu některých kompetencí na Nejvyšší správní soud, novelou s. ř. s., provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., rozhodl až zdejší soud, a to usnesením ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 As 10/2012 – 11, kterým stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal v důsledku neprokázání nedostatku finančních prostředků. Vzhledem k tomu, že nebyly shledány důvody pro osvobození od soudního poplatku, byla zamítnuta též žádost stěžovatele o ustanovení zástupce, neboť právě jen navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudního poplatku, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu ustanovit zástupce (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Pro bližší odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na zmíněné usnesení, jímž bylo o této žádosti rozhodnuto.

V důsledku nevyhovění této žádosti vyzval zdejší soud stěžovatele týmž usnesením současně k uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost a stanovil mu k tomu lhůtu v délce 10 dnů od doručení usnesení; zároveň ho poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 14. 3. 2012.

Stěžovatel usnesení převzal, avšak ve stanovené lhůtě, ani později, soudní poplatek nezaplatil. Podáním ze dne 27. 3. 2012 nicméně stěžovatel opětovně požádal o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků. V této nové žádosti však neuplatnil žádný nový důvod pro individuální osvobození od soudních poplatků, pouze zopakoval své dřívější argumenty, na které již zdejší soud odpověděl. Tuto svou žádost rovněž doložil „*čestným prohlášením*" téměř identického znění, jak bylo „*prohlášení*" na rubu jeho první žádosti. Zdejším soudem byl přitom již upozorněn, že toto „*prohlášení*" není relevantní pro

prokázání jeho majetkových poměrů. V novém „*prohlášení*“ stěžovatel neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, pouze poupravil svou úvěrovou bonitu ze stavu „*nízká*“ do stavu „*-1,*“ závazky z „*DPMČB*“ na nijak konkretizované „*tisíce,*“ údaj u způsobu bydlení z „*podnájemní*“ na „*polonájemní*“ a doplnil údaj o své „*způsobilosti krást*,“ když uvedl, že je „*nenarušená.*“ Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozhodnutí o předchozí žádosti, tyto údaje jsou zčásti neprokázané, zčásti irelevantní a k novým údajům dodává, že jsou též ne zcela srozumitelné (např. „*polonájemní*“ způsob bydlení, či „*nenarušená způsobilost krást*“). Tato ničím nepodložená tvrzení proto nemohou být využita k prokázání majetkových poměrů stěžovatele.

O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. Shodně se Nejvyšší správní soud vyslovil například ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65. O takový případ však v projednávané věci nejde, a proto o ní není třeba samostatně rozhodovat.

V této věci je tak podstatné, že stěžovatel, ač vyzván, nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ani v náhradní desetidenní lhůtě ani později.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejšímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti zastavit.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť bylo řízení zastaveno.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu